

LUDVÍK ARMBRUSTER

Zpracovali žáci a žákyně 8. třídy: Natálie Marková, Viky Vávrová, Pavel Tomeček, Kryštof Havlíček, Tomáš Hoang

Ž1: Profesor Ludvík Armbruster se narodil 16. května 1928 v Praze. Jelikož je kněz, říkají mu Páter Ludvík, za chvíli mu bude 90 let. Jeho pestrý život začal, jako u každého, velmi dětsky.

1. vstup

Tak takové ty moje první vzpomínky ty ani nedovedu... jaksi, kdy to bylo jednou, si vzpomínám, že jsem seděl, když dovolíte na záchodě a říkal jsem si tak a dneska je mi pět let. ☺

Ž2: Svůj osud spojil s katolickou církví. V roce 1950 byl jako člen jezuitského řádu společně s ostatními zatčen.

2. vstup

Měli jsme takové filozofické učiliště jezuitské v Děčíně, tam nás takhle vzbudili a připravte si kufřík, za půl hodiny se odjíždí. Odvezli nás do Bohusodova, kde jsme měli jezuiti střední školu.

Ž3: Štěstím v neštěstí bylo, že díky svému rakouskému otci byl příslušníkem cizího státu a jako takového ho čekal exil namísto vězení. Už jako dítě se setkával s tím, že hledal své místo ve světě Čechů a Němců.

3. vstup

1. září, když začal školní rok tak jsem byl svolán do ředitelny. Pan ředitel Macourek se ptal: „Armbrustře, nejste vy Němec?“ Nejsm, pane řediteli. - „Já bych byl potrestán, my nemůžeme vychovávat Německé děti.“ – Armbrustře co tedy jste? - Pane řediteli, já nejsem nic.

Ž4: Po zatčení bylo rychle rozhodnuto, že bude odeslán z děčínské internace do Rakouska. Vše proběhlo velmi rychle.

4. vstup

Dva tajný přišli: „Tak Ambrustere, za půl hodiny odjíždíme, spakuj svoje věci!“ No, a tak mě naložili na autíčko a jeli jsme do Prahy.

Ž: Dokonce to vypadalo, že se pan Armbruster nebude moci ani rozloučit se svými rodiči. Nicméně se odvážil tajného policisty, který ho transportoval, zeptat:

Mohli bychom se stavít cestou na nádraží u nás doma? Jsou to tři stanice tramvají. V Nuslích, v údolí...A ten tajnej řekl: Jo! - Maminka přišla otevřít a nevěděla, co dělat radostí. Najednou mě viděla před sebou, chytla mě, vtáhla dovnitř, zavřela dveře a on začal bušit pěstma. Tak jsem řekl: „Víš mami, já nejsem sám.“

Ž5: Následoval transport na hranice a vyhoštění do Rakouska. Po opuštění Československa dostal pan Armbruster doživotní zákaz návratu do země a vydal se na cestu po světě. Pracoval v Římě, Německu a Japonsku. Do své země se vrátil po dlouhých 40 letech. Přesto ale neztratil nikdy svou vnitřní sílu.

5. vstup

Já jsem vždycky se snažil žít ve skutečnosti, to znamená v přítomnosti. Takže, netruchlím po tom, co bylo, to už stejně není. Ani se nebojím toho, co bude, poněvadž to ještě není, a to, co je, to je, že tady sedíme kolem stolu a bavíme se. A že jste mladí veselí lidi, a to je v pořádku...